

ΤΟ
ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ
ΤΜΗΜΑ 30^Ο ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ

Σ υ ν ε δ ρ ί α σ ε δημόσια στο ακροατήριό του, στις 13 Ιουλίου 2021, με δικαστή την....., Πρωτοδίκη Δ.Δ. και γραμματέα την δικαστική υπάλληλο,
γ ι α να δικάσει την αγωγή, με ημερομηνία κατάθεσης 17.12.2018,
τ ο υ

κ α τ ά του νομικού προσώπου δημοσίου δικαίου (ν.π.δ.δ.) με την επωνυμία «Ηλεκτρονικός Εθνικός Φορέας Κοινωνικής Ασφάλισης» (e-Ε.Φ.Κ.Α.), ως καθολικού διαδόχου του ν.π.δ.δ. με την επωνυμία «Ενιαίο Ταμείο Ανεξάρτητα Απασχολούμενων» (Ε.Τ.Α.Α.) (Τομείς Μηχανικών και ΕΔΕ), όπως εκπροσωπείται, το οποίο εδρεύει στην Αθήνα και παραστάθηκε με δήλωση, κατ' άρθρο 133 παρ. 2 του Κ.Δ.Δ.

**Αφού μελέτησε τη δικογραφία
Σκέφθηκε κατά το νόμο**

1. Επειδή, με την κρινόμενη αγωγή, για την άσκηση της οποίας καταβλήθηκε το αναλογούν τέλος δικαστικού ενσήμου (βλ. σχετ. το 434656839951 1227 0066 e-παράβολο της Γενικής Γραμματείας Πληροφοριακών Συστημάτων με το συνημμένο αποδεικτικό πληρωμής από την Τράπεζα Attica Bank) ο ενάγων, συνταξιούχος του νομικού προσώπου δημοσίου δικαίου (ν.π.δ.δ.) με την επωνυμία «Ενιαίος Φορέας Κοινωνικής Ασφάλισης» (Ε.Φ.Κ.Α.) και ήδη «Ηλεκτρονικός Εθνικός Φορέας Κοινωνικής Ασφάλισης» (e- Ε.Φ.Κ.Α.) (πρώην «Ενιαίο Ταμείο Ανεξάρτητα Απασχολούμενων», Ε.Τ.Α.Α.), ζητά:

α) να υποχρεωθεί το εναγόμενο ν.π.δ.δ. να του καταβάλει, ως αποζημίωση, κατ' επίκληση των διατάξεων των άρθρων 105 και 106 του Εισαγωγικού Νόμου του Αστικού Κώδικα (Εισ.Ν.Α.Κ., α.ν. 2783/1941, Φ.Ε.Κ. Α' 29 και μεταγλώττιση στη δημοτική βλ. Φ.Ε.Κ. Α' 164/1984), άλλως, των διατάξεων περί αδικαιολόγητου πλουτισμού [άρθρα 904 επ. του Αστικού Κώδικα (Α.Κ., π.δ. 456/1984, Φ.Ε.Κ. Α' 164)] το συνολικό ποσό των 25.254,56 ευρώ (14.107,60 ευρώ + 7.746,96 ευρώ + 3.400,00 ευρώ), το οποίο αντιστοιχεί στη ζημία, την οποία ισχυρίζεται ότι υπέστη, εξαιτίας, αφενός μεν των περικοπών που επιβλήθηκαν στην κύρια σύνταξη γήρατος που λάμβανε αρχικά από το Ε.Τ.Α.Α και, εν συνεχεία, από το Ε.Φ.Κ.Α., για το χρονικό διάστημα από τον Αύγουστο του 2014 έως το Νοέμβριο του 2018, κατ' εφαρμογή των διατάξεων του άρθρου 38 παρ. 2 γ του ν. 3863/2010, του άρθρου 6 του ν. 4051/2012 (Φ.Ε.Κ. Α' 40) και του άρθρου πρώτου παρ. ΙΑ υποπαρ. ΙΑ.5 του ν. 4093/2012 (Φ.Ε.Κ. Α' 222), οι οποίες αντίκεινται, όπως προβάλλει, σε υπερνομοθετικής ισχύος διατάξεις, αφετέρου δε (εξαιτίας) της κατάργησης των επιδομάτων (δώρων) εορτών και αδείας που λάμβανε επί της κύριας σύνταξής του, κατά το ίδιο χρονικό διάστημα, κατ' εφαρμογή των διατάξεων του νόμου 4093/2012, οι οποίες επίσης αντίκεινται, κατά τους ισχυρισμούς του, σε υπερνομοθετικής ισχύος διατάξει,

β) να παύσει το εναγόμενο ν.π.δ.δ. να προβαίνει, εφεξής, σε παρακράτηση των ανωτέρω ποσών και

γ) να αναγνωρισθεί η υποχρέωση του εναγόμενου ν.π.δ.δ. να του καταβάλει το ποσό των 1.000 ευρώ, ως χρηματική ικανοποίηση, για την αποκατάσταση της ηθικής βλάβης που ισχυρίζεται ότι υπέστη από τις ως άνω παράνομες πράξεις του. Τα ανωτέρω ποσά ο ενάγων τα

ζητά νομιμοτόκως, από την ημέρα που κάθε ποσό κατέστη απαιτητό, άλλως, από την επίδοση της αγωγής του, έως την οριστική εξόφληση. Επίσης, ζητά να κηρυχθεί η εκδοθησόμενη απόφαση προσωρινώς εκτελεστή.

2. Επειδή, η κρινόμενη αγωγή, καθ' ό μέρος με αυτήν επιδιώκεται η παύση της εφαρμογής, επί της κύριας σύνταξης του ενάγοντος, των περικοπών και των μειώσεων των νόμων 3863/2010, 4051/2012 και 4093/2012 ασκείται απαραδέκτως. Και τούτο διότι, κατά τα συναγόμενα από τα άρθρα 73 παρ. 2 και 80 παρ.1 του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας (Κ.Δ.Δ., ν. 2717/1999, Φ.Ε.Κ. Α' 97) αφενός μεν αίτημα της αγωγής μπορεί να είναι μόνον η καταπήφιση της αξιούμενης παροχής ή η αναγνώριση της αντίστοιχης αξίωσης και όχι η διαμόρφωση δικαιώματος ή η διάπλαση έννομης σχέσης (βλ. Σ.τ.Ε. 1313/2016 σκ. 6), αφετέρου δε, αντικείμενο αυτής δεν δύνανται να αποτελέσουν απαιτήσεις μέλλουσες, έστω και αν μετά πιθανότητας προσδοκάται ότι τα περιστατικά, τα οποία ισχύουν κατά τον χρόνο άσκησής της, δεν πρόκειται να μεταβληθούν (βλ. Δ.Εφ.Πειρ. 772/2018 σκ. 11, Δ.Εφ.Αθ. 2791/2015 σκ. 14, 2691/2013 σκ. 6, κ.α.). Κατά τα λοιπά, η κρινόμενη αγωγή ασκείται παραδεκτώς και είναι περαιτέρω εξεταστέα ως προς τη νομική και ουσιαστική βασιμότητά της.

3. Επειδή, στη διάταξη του άρθρου τρίτου παρ. 10 του ν. 3845/2010, όπως αυτή αντικαταστάθηκε με τη διάταξη του άρθρου 24 του ν. 4038/2012 (Φ.Ε.Κ. Α' 14) ορίζεται ότι: «10. Τα επιδόματα εορτών Χριστουγέννων και Πάσχα και το επίδομα αδειάς, που προβλέπονται από οποιαδήποτε γενική ή ειδική διάταξη νόμου ή κανονιστικής πράξης, για τους συνταξιούχους και βοηθηματούχους όλων των Φορέων Κύριας Ασφάλισης, με εξαίρεση τους συνταξιούχους του Ο.Γ.Α., χορηγούνται εφόσον ο δικαιούχος έχει υπερβεί το 60ό έτος της ηλικίας και το ύψος τους καθορίζεται ως εξής: α) Το επίδομα εορτής Χριστουγέννων, στο ποσό των τετρακοσίων (400) ευρώ. β) Το επίδομα εορτής Πάσχα, στο ποσό των διακοσίων (200) ευρώ. γ) Το επίδομα αδειάς, στο ποσό των διακοσίων (200) ευρώ. Ειδικά για τους συνταξιούχους που λαμβάνουν σύνταξη γήρατος ή αναπηρίας ή λόγω θανάτου, το ποσό της οποίας είναι μικρότερο των τετρακοσίων (400) ευρώ, τα επιδόματα εορτών Χριστουγέννων και Πάσχα, καθώς και το επίδομα αδειάς, δεν μπορούν να είναι μεγαλύτερα των ποσών που ελάμβαναν με βάση τις προϊσχύουσες του ν. 3845/2010 διατάξεις. Τα ανωτέρω επιδόματα αναπροσαρμόζονται με κοινή απόφαση των Υπουργών Οικονομικών και Εργασίας και Κοινωνικής Ασφάλισης, για όλους τους Φορείς Κοινωνικής Ασφάλισης και το Δημόσιο, κατά ενιαίο ποσοστό, έπειτα από οικονομική μελέτη που εκπονείται από τη Διεύθυνση Αναλογιστικών Μελετών της Γενικής Γραμματείας Κοινωνικών Ασφαλίσεων και εφόσον το επιτρέπουν οι οικονομικές δυνατότητες των ταμείων και η δημοσιονομική κατάσταση της χώρας.». Περαιτέρω στην παρ. 11 του ίδιου άρθρου ορίζεται ότι: «Από το όριο ηλικίας που προβλέπεται στην προηγούμενη παράγραφο εξαιρούνται όσοι εξ ιδίου δικαιώματος λαμβάνουν σύνταξη λόγω αναπηρίας ή με το καθεστώς των βαρέων και ανθυγιεινών ή των οικοδομικών επαγγελμάτων, καθώς και οι δικαιούχοι εκ μεταβιβάσεως, εφόσον οι τελευταίοι: α) είναι δικαιούχοι λόγω θανάτου συζύγου, ή β) δεν έχουν υπερβεί το 18ο έτος ή αν σπουδάζουν, το 24ο έτος της ηλικίας τους, ή γ) είναι ανίκανοι για άσκηση οποιουδήποτε βιοποριστικού επαγγέλματος σε ποσοστό μεγαλύτερο του 67%.» και στις παρ. 12 έως 14 του ίδιου άρθρου ότι: «12. Αν καταβάλλονται στο ίδιο πρόσωπο δύο κύριες συντάξεις από οποιονδήποτε ασφαλιστικό φορέα κύριας ασφάλισης, τα επιδόματα της παραγράφου 10 καταβάλλονται μόνο από τον φορέα που καταβάλλει την μεγαλύτερη σύνταξη. 13. Αν στη σύνταξη συντρέχουν περισσότεροι του ενός δικαιούχοι εκ μεταβιβάσεως, το ποσό των

επιδομάτων επιμερίζεται αναλόγως στα συνδικαιούχα πρόσωπα. 14. Τα επιδόματα της παραγράφου 10 δεν καταβάλλονται, εφόσον οι καταβαλλόμενες συντάξεις, συμπεριλαμβανομένων και των επιδομάτων της παραγράφου 10, υπολογιζόμενες σε δωδεκάμηνη βάση υπερβαίνουν κατά μήνα, τα δύο χιλιάδες πεντακόσια (2.500) ευρώ. Αν με την καταβολή των επιδομάτων της παραγράφου 10, οι καταβαλλόμενες συντάξεις υπερβαίνουν το ύψος αυτό, τα επιδόματα της παραγράφου 10 καταβάλλονται μέχρι του ορίου των δύο χιλιάδων πεντακοσίων (2.500) ευρώ, με ανάλογη μείωση τους.».

4. Επειδή, περαιτέρω, στην Φ80000/14254/1097/2010 (Φ.Ε.Κ. Β' 1033) υπουργική απόφαση, η οποία εκδόθηκε κατ' εξουσιοδότηση της διάταξης της παραγράφου 15 του άρθρου τρίτου του παρατιθέμενου ανωτέρω νόμου (3845/2010) ορίζεται ότι (παρ. 4): «Ως χρόνος πληρωμής των επιδομάτων εορτών Χριστουγέννων και Πάσχα ορίζεται η 16η Δεκεμβρίου και η δέκατη ημέρα πριν το Πάσχα αντίστοιχα. Δικαιούχοι είναι όσοι συνταξιοδοτούνται ή η έναρξη συνταξιοδότησης τους εμπίπτει στην 1η Δεκεμβρίου ή την πρώτη του μήνα που εορτάζεται το Πάσχα. Οι συνταξιούχοι των οποίων το συνταξιοδοτικό δικαίωμα αρχίζει ή λήγει μετά τις προαναφερόμενες ημερομηνίες και εντός του μήνα Δεκεμβρίου ή του μήνα που εορτάζεται το Πάσχα, δικαιούνται αναλογία επιδόματος για τόσα τριακοστά των ποσών της παρ. 2, όσες και οι ημέρες συνταξιοδότησης τους. Ως χρόνος πληρωμής του επιδόματος αδείας ορίζεται η ημερομηνία καταβολής της σύνταξης μηνός Αυγούστου. Οι συνταξιούχοι, των οποίων έληξε η συνταξιοδότηση ή ανεστάλη η καταβολή της σύνταξης πριν τον Αύγουστο μήνα, δικαιούνται μέρος του επιδόματος αδείας, ίσο με το 1/12 του ποσού αυτού για κάθε μήνα πραγματικής καταβολής της σύνταξης κατά το τελευταίο προ του μηνός Αυγούστου δωδεκάμηνο.».

5. Επειδή, με την εμφάνιση της οξείας δημοσιονομικής κρίσης στις αρχές του έτους 2010, ο νομοθέτης, εκτιμώντας ότι υφίστατο άμεσος κίνδυνος κατάρρευσης της οικονομίας και χρεοκοπίας της Χώρας και ότι ο μόνος τρόπος για να αντιμετωπιστεί η κατάσταση ήταν η προσφυγή στη χρηματοδοτική υποστήριξη από τα κράτη της Ευρωζώνης και το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο, έλαβε, έναντι της υποστήριξης αυτής, κυριαρχικώς, σειρά μέτρων περιστολής των δημοσίων δαπανών, μεταξύ των οποίων και τη διενέργεια περικοπών και μειώσεων συνταξιοδοτικών παροχών των συνταξιοδοτούμενων από το Δημόσιο και από τους φορείς υποχρεωτικής κοινωνικής ασφάλισης. Οι περικοπές και μειώσεις αυτές - οι οποίες ξεκίνησαν από τα επιδόματα εορτών και αδείας του Δημοσίου και των οργανισμών κύριας ασφάλισης [άρθρο 1 παρ. 2 του ν. 3833/2010 (Φ.Ε.Κ. Α' 40), άρθρο τρίτο παρ. 6, 10 - 14 του ν. 3845/2010 (Φ.Ε.Κ. Α' 65), άρθρο μόνο του ν. 3847/2010 (Φ.Ε.Κ. Α' 67), αντιστοίχως], συνεχίστηκαν, δε, με τη θέσπιση της εισφοράς αλληλεγγύης των συνταξιούχων του Δημοσίου και των λοιπών συνταξιούχων οργανισμών κύριας ασφάλισης [άρθρο 11 του ν. 3865/2010 (Φ.Ε.Κ. Α' 120) και άρθρο 38 του ν. 3863/2010 (Φ.Ε.Κ. Α' 115), αντιστοίχως], την αναπροσαρμογή και τη συμπλήρωση της εισφοράς αυτής και την επέκτασή της και στην επικουρική ασφάλιση [άρθρο 44 παρ. 10 - 13 του ν. 3986/2011 (Φ.Ε.Κ. Α' 152), άρθρο 2 παρ. 13 του ν. 4002/2011 (Φ.Ε.Κ. Α' 180)], καθώς και με τις μειώσεις στις συντάξεις των κάτω των 55 ετών συνταξιούχων κατά 40%, για το πέραν των 1.000 € ποσό αυτών, περαιτέρω, δε, με μειώσεις στις κύριες και επικουρικές συντάξεις που υπερέβαιναν, αντιστοίχως, τα 1.200,00 και τα 150,00 ευρώ [άρθρο 1 παρ. 10 και άρθρο 2 παρ. 1 - 5 και 14 του ν. 4024/2011 (Φ.Ε.Κ. Α' 226)] - εντάσσονται στις δέσμες μέτρων που έχουν ως βάση τις προβλέψεις του πρώτου "Μνημονίου" και του πρώτου "Μεσοπροθέσμου Πλαισίου" και συνιστούν μέτρα "άμεσης απόδοσης" για την εξεύρεση πόρων προς αντιμετώπιση της έκτακτης ανάγκης στην οποία

βρέθηκε η Χώρα. Με τα δεδομένα αυτά, οι εν λόγω περικοπές, έχοντας αποφασισθεί υπό την πίεση των ως άνω όλως εξαιρετικών περιστάσεων, και επιβαλλόμενες, κατά την εκτίμηση του νομοθέτη, για την άμεση αντιμετώπιση της κρίσης, δεν παραβιάζουν τις προπαρατεθείσες συνταγματικές διατάξεις.

Ειδικότερα, οι πιο πάνω περικοπές, εν όψει του ύψους και των εν γένει χαρακτηριστικών τους, καθώς και των συνθηκών υπό τις οποίες θεσπίστηκαν, ούτε στην αρχή της αναλογικότητας αντίκεινται, καθώς δεν παρίστανται απρόσφορες ή μη αναγκαίες να υπηρετήσουν το δημόσιο σκοπό για τον οποίο επεβλήθησαν, ούτε τον πυρήνα του δικαιώματος στην κοινωνική ασφάλιση προσβάλλουν, καθώς δεν υφίστανται σοβαρές ενδείξεις ότι θίγουν το περιγραφόμενο στην αυτή ως άνω σκέψη, εγγυημένο από το άρθρο 22 παρ. 5 του Συντάγματος, ελάχιστο επίπεδο αξιοπρεπούς διαβίωσης των συνταξιούχων. Εν όψει, άλλωστε, των ανωτέρω συνθηκών της θέσπισής τους, δεν απαιτείτο, κατά τα προεκτεθέντα, περαιτέρω εκτίμηση των επιπτώσεών τους από το νομοθέτη. Τέλος, δεν δύναται να γεννηθεί ζήτημα παραβίασης της αρχής της προστατευόμενης εμπιστοσύνης, δεδομένου ότι τα ληφθέντα μέτρα επιβλήθηκαν, όπως αναφέρθηκε, εν όψει εκτάκτων και απροβλέπτων συνθηκών και είχαν επείγοντα χαρακτήρα. Κατόπιν αυτών, οι πιο πάνω διατάξεις, καθ' ο μέρος επιβάλλονται με αυτές οι εν λόγω περικοπές και μειώσεις, είναι, από των ανωτέρω απόψεων, συμβατές με το Σύνταγμα. Τούτο δε, ανεξαρτήτως αν οι νόμοι, στους οποίους εντάσσονται οι διατάξεις αυτές, ως προς άλλα ζητήματα –όπως είναι οι διαρθρωτικές μεταβολές του «νέου ασφαλιστικού συστήματος» ή ο χαρακτηρισμός των περικοπών ως εισφοράς εις βάρος συνταξιούχων υπέρ Ειδικών Λογαριασμών του Ασφαλιστικού Κεφαλαίου Αλληλεγγύης Γενεών – συνάδουν με τις προπαρατεθείσες συνταγματικές διατάξεις και αρχές περί κοινωνικής ασφαλίσεως.

Εξάλλου, οι περικοπές αυτές που θεσπίστηκαν με τις ανωτέρω διατάξεις των νόμων 3845/2010, 3863/2010, 3986/2011 και 4024/2011 δεν αντίκεινται ούτε στο άρθρο 1 του Πρώτου Προσθέτου Πρωτοκόλλου της ΕΣΔΑ, εφ' όσον, υπό τα ανωτέρω δεδομένα, δεν κλονίζεται η δίκαιη ισορροπία μεταξύ του γενικού συμφέροντος που τις υπαγόρευσε και των περιοριζομένων με αυτές περιουσιακών δικαιωμάτων (βλ. Ολ. Σ.τ.Ε 2287 και 2288/2015, στην οποία εισήχθη - με πράξη της τριμελούς επιτροπής του άρθρου 1 παρ. 1 του ν. 3900/2010 (Φ.Ε.Κ. Α' 213) - η υπόθεση της συμφωνίας ή μη με το Σύνταγμα των διατάξεων των ανωτέρω νόμων.).

6. Επειδή, ακολούθως, ο ν. 4051/2012 ("Ρυθμίσεις συνταξιοδοτικού περιεχομένου και άλλες επείγουσες ρυθμίσεις εφαρμογής του Μνημονίου Συνεννόησης του ν. 4046/2012"), προέβλεψε νέες περικοπές για τις συντάξεις του Δημοσίου και για τις κύριες συντάξεις των φορέων κοινωνικής ασφάλισης που υπερέβαιναν τα 1.300,00 ευρώ (άρθρα 1 παρ. 1 και 6 παρ. 1, αντιστοίχως), καθώς και για τις επικουρικές συντάξεις που υπερέβαιναν τα 250 € (άρθρο 6 παρ. 2). Περαιτέρω, με το άρθρο πρώτο παρ. ΙΑ υποπαρ. ΙΑ.5 περ. 1 και υποπαρ. ΙΑ.6 περ. 3 του ν. 4093/2012 ("Εγκριση Μεσοπρόθεσμου Πλαισίου Δημοσιονομικής Στρατηγικής 2013-2016 - Επείγοντα Μέτρα Εφαρμογής του ν. 4046/2012 και του Μεσοπρόθεσμου Πλαισίου Δημοσιονομικής Στρατηγικής 2013-2016", Φ.Ε.Κ. Α' 222), προβλέφθηκαν περαιτέρω μειώσεις σε ποσοστά από 5% έως και 20%, για τις από οποιαδήποτε πηγή και για οποιαδήποτε αιτία συντάξεις, που υπερέβαιναν, είτε αυτοτελώς είτε αθροιστικώς, τα 1.000,00 ευρώ, για το πέραν των 1.000,00 ευρώ ποσό, καθώς και κατάργηση των δώρων εορτών και των επιδομάτων αδειας των συνταξιούχων των οργανισμών κοινωνικής ασφάλισης, ορίστηκε δε ότι στα ως άνω αθροίσματα λαμβάνονται υπόψη και τα καταβαλλόμενα μερίσματα.

7. Επειδή, οι ως άνω περικοπές των συντάξεων, οι οποίες επήλθαν κατ' εφαρμογή του δεύτερου Μνημονίου Συνεννόησης (ν. 4046/2012) με τους νόμους 4051/2012 και 4093/2012, κρίθηκαν αντισυνταγματικές με τις 2287 και 2288/2015 αποφάσεις της Ολομέλειας του Σ.τ.Ε., για τον λόγο ότι δεν προηγήθηκε αυτών η ειδική μελέτη που περιγράφεται στις ως άνω αποφάσεις.

Ειδικότερα, με τις εν λόγω αποφάσεις του Σ.τ.Ε., κρίθηκε ότι σε περιπτώσεις εξαιρετικά δυσμενών δημοσιονομικών συνθηκών, δεν αποκλείεται, κατ' άρθρο 22 παρ. 5 του Συντάγματος, η επέμβαση του νομοθέτη για τη μείωση και των απονεμηθειών ακόμη συντάξεων, σε κάθε περίπτωση, όμως, η περικοπή των συντάξεων δεν μπορεί να παραβιάζει τον συνταγματικό πυρήνα του κοινωνικοασφαλιστικού δικαιώματος, τη χορήγηση, δηλαδή, στον συνταξιούχο τέτοιων παροχών που να του επιτρέπουν να διαβιώνει με αξιοπρέπεια. Προκειμένου, δε, να καθίσταται εφικτός ο δικαστικός έλεγχος των οικείων νομοθετικών μέτρων από τις ανωτέρω συνταγματικές απόψεις, κρίθηκε ότι ο νομοθέτης, όταν λαμβάνει μέτρα συνιστάμενα σε περικοπή συνταξιοδοτικών παροχών, οφείλει, ενόψει και της γενικότερης υποχρέωσής του για "προγραμματισμό και συντονισμό της οικονομικής δραστηριότητας για την εδραίωση της κοινωνικής ειρήνης" (άρθρο 106 παρ. 1 του Συντάγματος), να έχει προβεί σε ειδική, εμπειριστατωμένη και επιστημονικά τεκμηριωμένη μελέτη, από την οποία να προκύπτει, αφενός μεν ότι τα συγκεκριμένα μέτρα είναι πράγματι πρόσφορα αλλά και αναγκαία για την αποτελεσματική αντιμετώπιση του προβλήματος βιωσιμότητας των φορέων κοινωνικής ασφάλισης, ενόψει και των παραγόντων που το προκάλεσαν, έτσι ώστε η λήψη των μέτρων αυτών να είναι σύμφωνη με τις συνταγματικές αρχές της αναλογικότητας και της ισότητας στα δημόσια βάρη, αφετέρου δε ότι οι επιπτώσεις από τα μέτρα αυτά στο βιοτικό επίπεδο των πληττόμενων προσώπων, συνδυαζόμενες με άλλα τυχόν ληφθέντα μέτρα (φορολογικά κ.λπ.), αλλά και με το σύνολο των κοινωνικοοικονομικών συνθηκών της δεδομένης συγκυρίας, δεν έχουν, αθροιστικά λαμβανόμενες, αποτέλεσμα τέτοιο που να οδηγεί σε ανεπίτρεπτη παραβίαση του πυρήνα του συνταγματικού δικαιώματος σε κοινωνική ασφάλιση.

Στην προκειμένη, όμως, περίπτωση, το Σ.τ.Ε. έκρινε ότι οι ως άνω διατάξεις ψηφίσθηκαν όταν είχε πλέον παρέλθει διετία από τον πρώτο αιφνιδιασμό της οικονομικής κρίσης και αφού, εν τω μεταξύ, είχαν σχεδιαστεί και ληφθεί τα βασικά μέτρα για την αντιμετώπισή της. Επομένως, κατά την επιχειρηθείσα με τις διατάξεις αυτές νέα, για πολλοστή φορά, περικοπή συνταξιοδοτικών παροχών της ίδιας ομάδας θιγομένων, ο νομοθέτης δεν δικαιολογούνται πλέον να προχωρήσει σε σχετικές ρυθμίσεις χωρίς ειδική έρευνα του αντικειμένου αυτών, αλλά όφειλε να προβεί σε εμπειριστατωμένη μελέτη, προκειμένου να διαπιστώσει και να αναδείξει τεκμηριωμένα ότι η λήψη των συγκεκριμένων μέτρων ήταν συμβατή με τις σχετικές συνταγματικές δεσμεύσεις, τις απορρέουσες, μεταξύ άλλων, από το θεσμό της κοινωνικής ασφάλισης, τις αρχές της ισότητας και της αναλογικότητας και την προστασία της αξίας του ανθρώπου.

Ειδικότερα, στο πλαίσιο της μελέτης αυτής, όφειλε, κατ' αρχάς, ο νομοθέτης να προβεί σε συνολική εκτίμηση των παραγόντων που προκάλεσαν το πρόβλημα το οποίο επικαλείται ως προς τη βιωσιμότητα των ασφαλιστικών οργανισμών (και, μάλιστα, ενός εκάστου εξ αυτών, ενόψει της διοικητικής και οικονομικής τους αυτοτέλειας), και, ενόψει των παραγόντων αυτών - όπως είναι η μείωση της αξίας, μέσω του PSI (ν. 4050/2012, Φ.Ε.Κ. Α' 36), των διαθέσιμων κεφαλαίων των εν λόγω οργανισμών, κυρίως δε, η παρατεινόμενη ύφεση και η συνακόλουθη αύξηση της ανεργίας, στις οποίες ουσιωδώς συμβάλλει η πτώση του

βιοτικού επιπέδου μεγάλων κατηγοριών του πληθυσμού συνεπεία μέτρων αντίστοιχων με τα επίδικα (μειώσεις συντάξεων) ή φορολογικών επιβαρύνσεων - να κρίνει για την προσφορότητα των επίδικων αυτών μέτρων. Τούτο δε ενόψει και της διαπίστωσής του ότι τα αντίστοιχα μέτρα που είχε λάβει μέχρι τότε (μειώσεις συντάξεων και μισθών) δεν είχαν αποδώσει τα αναμενόμενα και ότι η οικονομική ύφεση είχε ενταθεί με ρυθμούς που είχαν ανατρέψει τις αρχικές προβλέψεις. Ακόμη δε και αν τα εν λόγω μέτρα κρίνονταν πρόσφορα, κατά τα ανωτέρω, ο νομοθέτης έπρεπε, περαιτέρω, να μελετήσει και να αποφανθεί αιτιολογημένα για την αναγκαιότητά τους, εξετάζοντας την ύπαρξη τυχόν εναλλακτικών επιλογών και συγκρίνοντας τα οφέλη και τα μειονεκτήματα της καθεμιάς για τους επιδιωκόμενους δημόσιους σκοπούς (δημοσιονομική προσαρμογή, βιωσιμότητα των ασφαλιστικών οργανισμών, διασφάλιση ικανοποιητικού, κατ' άρθρο 22 παρ. 5 του Συντάγματος, επιπέδου ζωής των ασφαλισμένων).

Τέλος, εφόσον, πάντως, κατόπιν των ανωτέρω, ο νομοθέτης επέλεγε, όπως εν προκειμένω, να προβεί σε συγκεκριμένες περικοπές συντάξεων (επιλογή, κατ' αρχήν, δικαστικώς ανέλεγκτη), όφειλε προηγουμένως να εξετάσει με τρόπο επιστημονικό και δικαστικά ελέγξιμο, εάν οι επιπτώσεις των περικοπών τούτων στο βιοτικό επίπεδο των θιγομένων, αθροιζόμενες με τις επιπτώσεις από τα ήδη ληφθέντα γενικά μέτρα αντιμετώπισης της κρίσης (όπως οι αλληπάλληλες φορολογικές επιβαρύνσεις) και συνδυαζόμενες με τις ευρύτερες κοινωνικοοικονομικές συνθήκες της διανυόμενης έκτακτης περιόδου (κόστος αγαθών και υπηρεσιών, περικοπές παροχών υγείας, ανεργία και επίδρασή της στο οικογενειακό εισόδημα, έκταση και περιεχόμενο δανειοληπτικών υποχρεώσεων), οδηγούν σε ανεπίτρεπτη μείωση του επιπέδου ζωής των συνταξιούχων κάτω του ορίου εκείνου που συνιστά, κατά τα προεκτεθέντα, τον πυρήνα του κοινωνικοασφαλιστικού τους δικαιώματος. Από κανένα, όμως, στοιχείο δεν προκύπτει ότι ως προς τα ανωτέρω ζητήματα έλαβε χώρα, εν προκειμένω, τέτοια μελέτη.

Πέραν δε τούτου, δεν προκύπτει ούτε ότι λήφθηκαν υπόψη οι κρίσιμες ως άνω συνταγματικές παράμετροι. Διότι, όπως συνάγεται από τις οικείες προπαρασκευαστικές εργασίες, μόνο κριτήριο για την θέσπιση των σχετικών μέτρων αποτέλεσε η συμβολή τους στη μείωση των δημόσιων δαπανών και τη «δημοσιονομική προσαρμογή». Ακόμη δε και η αναφορά στη «δυσμενή οικονομική κατάσταση» των ασφαλιστικών οργανισμών, ως βασικής αιτίας του προβλήματος, γίνεται αόριστα, είτε για όλους τους οργανισμούς συλλήβδην, είτε για κάποιους μη κατονομαζόμενους, χωρίς να εκτιμάται συγκεκριμένα η κατάσταση καθενός από αυτούς (ενόψει της οικονομικής αυτοτέλειάς τους και των επιβαλλόμενων, αναλόγως, διαφοροποιήσεων) και χωρίς να αναφέρεται εάν και πώς συνέβαλε το Κράτος, κατά τη συνταγματική του υποχρέωση, στη διασφάλιση της βιωσιμότητάς τους.

Άλλωστε, οι επίμαχες νομοθετικές ρυθμίσεις διέπονται από την, υπό το «νέο ασφαλιστικό σύστημα», συνταγματικώς μη ανεκτή αντίληψη ότι το Κράτος ρυθμίζει απλώς και οργανώνει την κοινωνική ασφάλιση χωρίς και να υποχρεούται να συμμετέχει στη χρηματοδότηση των οργανισμών κοινωνικής ασφάλισης ή ότι η υποχρέωση αυτή μπορεί να αναπληρώνεται με παροχές προνοιακού χαρακτήρα, καθώς και ότι η διασφάλιση της βιωσιμότητας των εν λόγω οργανισμών απόκειται στους ίδιους τους ασφαλισμένους, συναρτώμενη, προεχόντως ή και αποκλειστικώς, με την μαθηματική σχέση μεταξύ καταβαλλόμενων εισφορών και χορηγούμενων παροχών. Κατόπιν τούτων, οι ανωτέρω διατάξεις του ν. 4093/2012 αντίκεινται στις προπαρατεθείσες συνταγματικές διατάξεις και είναι, ως εκ τούτου, ανίσχυρες και μη εφαρμοστέες. Υπό τα δεδομένα, άλλωστε, αυτά, με τις

εν λόγω διατάξεις των ανωτέρω νόμων κλονίζεται η δίκαιη ισορροπία μεταξύ γενικού συμφέροντος και περιουσιακών δικαιωμάτων των συνταξιούχων και, ως εκ τούτου, παραβιάζεται και το άρθρο 1 του Π.Π.Π. της Ε.Σ.Δ.Α. (βλ. Σ.τ.Ε. 2287, 2288/2015 Ολ.).

8. Επειδή, με τις ίδιες αποφάσεις του Συμβουλίου της Επικρατείας (Σ.τ.Ε. 2287 2288/2015 σκ. 26) κρίθηκαν τα ακόλουθα ως προς αναδρομικό χαρακτήρα της διαγνωσθείσας αντισυνταγματικότητας των προαναφερθεισών διατάξεων: «[...] το Δικαστήριο, μετά στάθμιση του δημοσίου συμφέροντος, αναφερομένου στην οξυμένη δημοσιονομική κρίση και στην κοινώς γνωστή ταμειακή δυσχέρεια του ελληνικού Κράτους, ορίζει ότι οι συνέπειες της αντισυνταγματικότητας των επίμαχων διατάξεων θα επέλθουν μετά την δημοσίευση της παρούσης αποφάσεως. Οίκοθεν νοείται ότι για τους ενάγοντες και όσους άλλους έχουν ασκήσει ένδικα μέσα ή βοηθήματα μέχρι το χρόνο δημοσίευσής της αποφάσεως, η διαγνωσθείσα αντισυνταγματικότητα θα έχει αναδρομικό χαρακτήρα. Κατά συνέπεια, δεν μπορεί να γίνει επίκληση της αντισυνταγματικότητας των διατάξεων αυτών για τη θεμελίωση αποζημιωτικών αξιώσεων άλλων συνταξιούχων, που αφορούν περικοπές, βάσει των εν λόγω διατάξεων, συνταξιοδοτικές παροχές τους, για χρονικά διαστήματα προγενέστερα του χρονικού σημείου δημοσίευσής της παρούσης αποφάσεως [...]», η δε απόφαση αυτή, όπως αναφέρεται στο τελικό της μέρος, δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση της 10ης Ιουνίου του ίδιου έτους (10.06.2015).

9. Επειδή, κατόπιν, σε συνέχεια των δεσμεύσεων που ανέλαβε η Ελληνική Δημοκρατία με τους ν. 4334/2015 ("Επείγουσες ρυθμίσεις για τη διαπραγμάτευση και σύναψη συμφωνίας με τον Ευρωπαϊκό Μηχανισμό Στήριξης (Ε.Μ.Σ.)", Φ.Ε.Κ. Α 80/16.7.2015) και 4336/2015 ("Συνταξιοδοτικές διατάξεις - Κύρωση του Σχεδίου Σύμβασης Οικονομικής Ενίσχυσης από τον Ευρωπαϊκό Μηχανισμό Σταθερότητας και ρυθμίσεις για την υλοποίηση της Συμφωνίας Χρηματοδότησης", Φ.Ε.Κ. Α' 94), στο πλαίσιο της συμφωνίας με τον Ευρωπαϊκό Μηχανισμό Σταθερότητας, για τη διασφάλιση της μακροπρόθεσμης βιωσιμότητας του συνταξιοδοτικού συστήματος, θεσπίστηκε ο ν. 4387/2016 ("Ενιαίο Σύστημα Κοινωνικής Ασφάλειας - Μεταρρύθμιση ασφαλιστικού - συνταξιοδοτικού συστήματος - Ρυθμίσεις φορολογίας εισοδήματος και τυχερών παιγνίων και άλλες διατάξεις"), ο οποίος άρχισε να ισχύει, κατά το άρθρο 122 αυτού, από τη δημοσίευσή του στην Ε.τ.Κ., στις 12.05.2016 (Φ.Ε.Κ. Α' 85). Με το σύστημα ρυθμίσεων του ν. 4387/2016 επιχειρήθηκε μεταρρύθμιση του συστήματος κοινωνικής ασφάλισης, συνιστάμενη στη λήψη μέτρων για τη διασφάλιση της βιωσιμότητάς του, κατά την επιταγή του άρθρου 22 παρ. 5 του Συντάγματος.

Εξάλλου, με την 1891/2019 απόφαση της Ολομέλειας του Σ.τ.Ε., κρίθηκε ότι ο νομοθέτης δεν κωλύετο από τις 2287 και 2288/2015 αποφάσεις του, με τις οποίες κρίθηκαν αντισυνταγματικές και αντίθετες προς το άρθρο 1 του Π.Π.Π. της Ε.Σ.Δ.Α. οι περικοπές των ν. 4051/2012 και 4093/2012, να προβεί σε νέες ρυθμίσεις ως προς το ύψος των συντάξεων ή ακόμη και να επαναθεσπίσει τις κριθείσες ως παράνομες, κατά τα ανωτέρω, περικοπές, εφόσον λάμβανε υπόψη τα κριτήρια και ικανοποιούσε τις απαιτήσεις που έθεσε με τις ανωτέρω αποφάσεις του το Δικαστήριο, κατόπιν ερμηνείας των μνημονευθεισών συνταγματικών διατάξεων, είτε, ακόμη, διατηρώντας τη σχετική προς τούτο ευχέρειά του, να προβεί στη θέσπιση νέου ασφαλιστικού συστήματος, στο πλαίσιο του οποίου, εφόσον επέλεγε να υιοθετήσει εκ νέου τις ανωτέρω κριθείσες ως αντισυνταγματικές περικοπές των συντάξεων στο πλαίσιο του επανυπολογισμού των συντάξεων των παλαιών συνταξιούχων, όπως και έπραξε, υποχρεούτο να αιτιολογήσει ειδικώς τον λόγο για τον οποίο ήταν τούτο αναγκαίο,

ενόψει της επιχειρούμενης συνολικής μεταρρυθμίσεως του συστήματος κοινωνικής ασφάλισης. Επίσης, κρίθηκε ότι είναι θεμιτή η επιλογή του νομοθέτη να προβεί, στο πλαίσιο του νέου ασφαλιστικού συστήματος και της ίδρυσης ενιαίου φορέα απονομής των κύριων συνταξιοδοτικών παροχών που εφαρμόζει ενιαίους κανόνες ως προς τον τρόπο υπολογισμού των απονεμόμενων στο σύνολο του πληθυσμού συντάξεων, σε επανυπολογισμό των ήδη καταβαλλόμενων κατά τη δημοσίευση του ν. 4387/2016 συντάξεων.

Με την ίδια απόφαση της Ολομέλειας του ως άνω Δικαστηρίου κρίθηκε συμβατή με το Σύνταγμα και αιτιολογημένη η επιλογή του νομοθέτη, προκειμένου να καθορίσει τις καταβλητέες, από την έναρξη ισχύος του ν. 4387/2016 στους ήδη κατά την δημοσίευσή του συνταξιούχους, συντάξεις, στο πλαίσιο του επανυπολογισμού τους, να ορίσει ότι το ύψος των συντάξεων αυτών, θα ανέρχεται στο ύψος στο οποίο οι εν λόγω συντάξεις είχαν διαμορφωθεί μετά τις περικοπές των νόμων 4051/2012 και 4093/2012 οι οποίες είχαν κριθεί αντισυνταγματικές με τις προαναφερθείσες αποφάσεις του Συμβουλίου της Επικρατείας. Κρίθηκε, δηλαδή, συμβατή με το Σύνταγμα η ρύθμιση του άρθρου 14 παρ. 2 περ. α' του ν. 4387/2016, σύμφωνα με την οποία οι κύριες συντάξεις που καταβάλλονταν κατά τη δημοσίευση του νόμου (παλαιές συντάξεις) θα ανέρχονται στο ύψος, στο οποίο αυτές είχαν διαμορφωθεί στις 31.12.2014 (με τις περικοπές, δηλαδή, των νόμων 4051/2012 και 4093/2012).

10. Επειδή, μετά την εισαγωγή, με την 21/2019 πράξη της τριμελούς Επιτροπής του άρθρου 1 παρ. 1 του ν. 3900/2010, στο Συμβούλιο της Επικρατείας της από 11.9.2019 ασκηθείσας ενώπιον του Μονομελούς Διοικητικού Πρωτοδικείου Αθηνών αγωγής 46 συνταξιούχων γήρατος κατά του Ε.Φ.Κ.Α., του Ε.Τ.Ε.Α.Ε.Π. και του παρεμβαίνοντος Ελληνικού Δημοσίου, κατόπιν αίτησης του Ε.Φ.Κ.Α., προκειμένου να κριθούν γενικότερου ενδιαφέροντος ζητήματα που έχουν συνέπειες για ευρύτερο κύκλο προσώπων, δημοσιεύθηκε η 1439/2020 απόφαση της Ολομέλειας του Συμβουλίου της Επικρατείας.

Με την απόφαση αυτή κρίθηκε ότι η διάταξη του άρθρου 14 παρ. 2 περ. α' του ν. 4387/2016, με την οποία ορίστηκε ότι οι καταβαλλόμενες κύριες συντάξεις συνεχίζουν να καταβάλλονται στο ύψος που είχαν διαμορφωθεί στις 31.12.2014, ισχύει από τη δημοσίευση του ως άνω νόμου και εφεξής, δηλαδή από 12.05.2016, και όχι αναδρομικά, ότι δεν ανατρέχει, δηλαδή, στο χρόνο θέσπισης των εν λόγω περικοπών, συνεπώς δεν καταλαμβάνει ρυθμιστικά το χρονικό διάστημα από 01.01.2013 έως 11.05.2016· για το τελευταίο δε αυτό χρονικό διάστημα, κρίθηκε ότι η ανωτέρω ουσιαστική αντισυνταγματικότητα των επίμαχων διατάξεων του ν. 4051/2012 και του ν. 4093/2012 δεν θεραπεύθηκε με μεταγενέστερες της δημοσίευσης του ανωτέρω νόμου μελέτες, όπως είναι οι μελέτες που συνοδεύουν το μεταγενέστερο ν. 4387/2016, ότι, συνεπώς, οι περικοπές που επιβλήθηκαν για το χρονικό διάστημα από 11.06.2015 έως 11.05.2016, κατ' εφαρμογή των ανωτέρω διατάξεων του ν. 4051/2012 και του ν. 4093/2012, δεν είναι νόμιμες και ότι ως προς τα αποτελέσματα της αντισυνταγματικότητας αυτής και της παραβίασης του άρθρου 1 του Πρώτου Προσθέτου Πρωτοκόλλου της Ε.Σ.Δ.Α. ισχύουν τα κριθέντα με τις αποφάσεις 2287 και 2288/2015 της Ολομέλειας του Συμβουλίου της Επικρατείας.

11. Επειδή, εν συνεχεία, με το άρθρο 114 του ν. 4714/2020 (Φ.Ε.Κ. Α' 48), όπως αντικαταστάθηκε με το άρθρο 34 του ν. 4734/2020 (Φ.Ε.Κ. Α' 196), ορίστηκαν τα εξής: «1. Ποσά, τα οποία αντιστοιχούν σε περικοπές και μειώσεις κύριων συντάξεων συνταξιούχων του ιδιωτικού τομέα, οι οποίες επιβλήθηκαν κατ' εφαρμογή της παρ. 1 του άρθρου 6 του ν. 4051/2012 (Α 40), της υπ' αρ. 476/28.2.2012 κοινής απόφασης των Υπουργών Οικονομικών

και Ανάπτυξης, Ανταγωνιστικότητας και Ναυτιλίας (B 499) και της περ. 1 της υποπαρ. ΙΑ.5 της παρ. ΙΑ του άρθρου πρώτου του ν. 4093/2012 (Α 222) και αφορούν το χρονικό διάστημα από 11.6.2015 και μέχρι τη δημοσίευση του ν. 4387/2016 (Α 185), καταβάλλονται άτοκα στους δικαιούχους. 2. [...]. 3. Με κοινή απόφαση των Υπουργών Οικονομικών και Εργασίας και Κοινωνικών Υποθέσεων ρυθμίζονται ο τρόπος, η διαδικασία και οι λεπτομέρειες καταβολής των προς επιστροφή ποσών, η οποία ολοκληρώνεται μέχρι την 31η Δεκεμβρίου 2020. 4. Με την καταβολή των ποσών της παρ. 1 οι αξιώσεις των συνταξιούχων του ιδιωτικού τομέα για ποσά που αντιστοιχούν σε περικοπές, μειώσεις και καταργήσεις κύριων, επικουρικών συντάξεων, επιδομάτων αδείας και εορτών Χριστουγέννων και Πάσχα, κατά το χρονικό διάστημα από τις 11.06.2015 έως τη δημοσίευση του ν. 4387/2016, δυνάμει του ν. 4051/2012 και του ν. 4093/2012, αποσβένονται. 5. Η παρ. 4 δεν καταλαμβάνει τις εκκρεμείς ενώπιον των δικαστηρίων δίκες κατά τον χρόνο της δημοσίευσης του παρόντος, ως προς τις αξιώσεις που υπερβαίνουν το καταβαλλόμενο ποσό της παρ. 1".».

12. Επειδή, εξάλλου, ο Εισ.Ν.Α.Κ. ορίζει στο άρθρο 105, ότι: «Για παράνομες πράξεις ή παραλείψεις των οργάνων του δημόσιου κατά την άσκηση της δημόσιας εξουσίας που τους έχει ανατεθεί, το δημόσιο ενέχεται σε αποζημίωση, εκτός αν η πράξη ή παράλειψη έγινε κατά παράβαση διάταξης που υπάρχει για χάρη του γενικού συμφέροντος. [...]», και, στο άρθρο 106, ότι: «Οι διατάξεις των δύο προηγούμενων άρθρων εφαρμόζονται και για την ευθύνη των δήμων, των κοινοτήτων ή των άλλων νομικών προσώπων δημόσιου δικαίου από πράξεις ή παραλείψεις των οργάνων που βρίσκονται στην υπηρεσία τους».

13. Επειδή, ο κυρωθείς με το άρθρο πρώτο του ν. 2717/1999 (Φ.Ε.Κ. Α' 97) Κώδικας Διοικητικής Δικονομίας (Κ.Δ.Δ.) ορίζει στο άρθρο 142, όπως αυτό ισχύει μετά τις τροποποιήσεις του με τα άρθρα 25 του ν.4446/2016 (Φ.Ε.Κ. Α' 240) και 25 παρ. 7 του ν. 4509/2017 (Φ.Ε.Κ. Α' 201), ότι: «1. Η δίκη καταργείται αν, πριν από το πέρας της τελευταίας συζήτησης: α) εκλείπει το αντικείμενό της, [...] στ. [...] 2. Η κατάργηση διαπιστώνεται με απόφαση του δικαστηρίου, [...]».

14. Επειδή, από τα στοιχεία της δικογραφίας της κρινόμενης υπόθεσης, προκύπτουν τα ακόλουθα: Με την/2015 απόφαση του Διευθυντή Συντάξεων και Ασφάλισης του Ε.Τ.Α.Α./Τομείς Μηχανικών και Ε.Δ.Ε. απονεμήθηκε στον ενάγοντα, βάσει συνολικού συντάξιμου χρόνου 37 ετών, κύρια σύνταξη ποσού 942,53 ευρώ και βάσει συνολικού συντάξιμου χρόνου 35 ετών ειδική προσαύξηση ποσού 1.185,80 ευρώ. Επί του ως άνω ποσού σύνταξης εφαρμόστηκαν οι μειώσεις-περικοπές των νόμων 3863/2010, 4051/2012 και 4093/2012. Ήδη, με την κρινόμενη αγωγή ο ενάγων ισχυρίζεται ότι μη νόμιμα διενεργήθηκαν οι ανωτέρω περικοπές στη σύνταξή του, προβάλλει δε αντίθεση των ανωτέρω διατάξεων των ν. 3863/2010, 4051/2012 και 4093/2012 στις διατάξεις 2 παρ.1, 4 παρ.1 και 5, 17, 22 παρ. 5 και 25 παρ. 1 και 4 του Συντάγματος καθώς και στο άρθρο 1 του Π.Π.Π. της Ε.Σ.Δ.Α., ζητά δε να υποχρεωθεί το εναγόμενο ν.π.δ.δ. να του καταβάλει, τα αναλυτικώς παρατιθέμενα στην πρώτη σκέψη της παρούσας ποσά.

15. Επειδή, το εναγόμενο ν.π.δ.δ. με το 262424/2021 έγγραφο των απόψεών του συνομολογεί τη διενέργεια των ανωτέρω περικοπών-μειώσεων δυνάμει των ν. 3863/2010, 4051/2012 και 4093/2012, υποστηρίζει, όμως, ότι με τη διάταξη του άρθρου 114 του ν. 4714/2020 αποφασίσθηκε η καταβολή στους συνταξιούχους του ιδιωτικού τομέα των μειώσεων των κύριων συντάξεών τους, κατά το χρονικό διάστημα από τις 11.06.2015 έως τη δημοσίευση του ν. 4387/2016. Ειδικότερα δε, στον ενάγοντα καταβλήθηκε, για το λόγο αυτό, σύμφωνα με το εναγόμενο ν.π.δ.δ., το ποσό των 2.648,92 ευρώ (βλ. το συνημμένο στο

ανωτέρω έγγραφο απόψεων εκτυπωμένο από το www.efka.gr από 12.07.2021 ενημερωτικό σημείωμα επιστροφής μειώσεων συντάξεων).

16. Επειδή, ενόψει όσων εκτέθηκαν ανωτέρω, το Δικαστήριο κρίνει ότι οι μειώσεις που επιβλήθηκαν στις κύριες και στις επικουρικές συντάξεις του ενάγοντος, καθώς και η κατάργηση των επιδομάτων (δώρων) εορτών και αδειάς, οι οποίες επιβλήθηκαν με τις οικείες διατάξεις των ν. 4051/2012 και 4093/2012, συνυπολογιζόμενες με όλες τις προηγούμενες μειώσεις των συνταξιοδοτικών αποδοχών του, οι οποίες είχαν επιβληθεί με άλλους νόμους κατά τα έτη 2010 και 2011, οδήγησαν σε παραβίαση του πυρήνα του κοινωνικοασφαλιστικού του δικαιώματος αυτού και σε σημαντική επιβάρυνση των περιουσιακών δικαιωμάτων τους, με αποτέλεσμα τον κλονισμό της δίκαιης ισορροπίας μεταξύ του γενικού συμφέροντος και του δικαιώματος της περιουσίας τους και είναι αντίθετες στα άρθρα 2 παρ. 1, 4 παρ. 1 και 5, 22 παρ. 5, 25 παρ. 1 και 4, και 106 παρ. 1 του Συντάγματος και στο άρθρο 1 του Π.Π.Π. της Ε.Σ.Δ.Α. (βλ. σκέψη 7).

Ωστόσο, όπως κρίθηκε με τις προαναφερθείσες αποφάσεις του Σ.τ.Ε., (βλ. σκέψη 8) η διαγνωσθείσα αντισυνταγματικότητα των ως άνω διατάξεων έχει αναδρομικό χαρακτήρα μόνο για τους ενάγοντες των συγκεκριμένων υποθέσεων που ήχθησαν ενώπιον του ανωτέρω Δικαστηρίου (Σ.τ.Ε.) και για όσους άλλους είχαν ασκήσει ένδικα μέσα ή βοηθήματα μέχρι τον χρόνο δημοσίευσης των αποφάσεων αυτών (10.06.2015). Επομένως, ενόψει του ότι η κρινόμενη αγωγή ασκήθηκε στις 17.12.2018, δηλαδή σε χρονικό σημείο μεταγενέστερο της δημοσίευσης των 2287 και 2288/2015 αποφάσεων της Ολομέλειας του Σ.τ.Ε. (10.06.2015), η διαγνωσθείσα αντισυνταγματικότητα της μείωσης των ανωτέρω περικοπών αφορά μόνο στο χρονικό διάστημα από τις 11.06.2015 (ημερομηνία δημοσίευσης των προαναφερόμενων αποφάσεων του Σ.τ.Ε.) και εφεξής.

Περαιτέρω, ενόψει όσων έγιναν δεκτά στη σκέψη 9 από τις 12.05.2016, ημερομηνία αναπροσαρμογής των συντάξεων εν γένει, δυνάμει των διατάξεων του ν. 4387/2016, οι προαναφερόμενοι αντισυνταγματικοί νόμοι (4093/2012 και 4051/2012) έπαυσαν να ισχύουν και, συνεπώς, δεν στοιχειοθετείται αγωγή αξίωση του ενάγοντος, για τις επιβληθείσες με τους ανωτέρω νόμους μειώσεις, ενώ, όπως ήδη κρίθηκε (βλ. σκέψη 10) η διάταξη του άρθρου 96 του ως άνω νόμου (4387/2016) δεν ανατρέχει σε χρόνο πριν από τη δημοσίευσή του (12.05.2016), επομένως, οι εν λόγω διατάξεις δεν καταλαμβάνουν ρυθμιστικά το προγενέστερο της δημοσίευσής του διάστημα (01.01.2013 - 11.05.2016), υπό την έννοια της αναδρομικής ισχυροποίησης των επιβληθεισών με τους ν. 4051/2012 και 4093/2012 περικοπών. Επομένως, δεδομένου ότι η κρινόμενη αγωγή ασκήθηκε στις 17.12.2018 (ΑΓ 1244/17.12.2018), ήτοι μετά τη δημοσίευση της 2287/2015 απόφασης του Σ.τ.Ε. (10.06.2015), η διαγνωσθείσα αντισυνταγματικότητα των εν λόγω διατάξεων, δεν έχει αναδρομικό χαρακτήρα και αφορά μόνο στο χρονικό διάστημα από τις 11.06.2015 (ημερομηνία δημοσίευσης των προαναφερόμενων αποφάσεων του Σ.τ.Ε.) έως τις 11.05.2016 (ημερομηνία δημοσίευσης του ν. 4387/2016), για το οποίο πρέπει να αποζημιωθεί ο ενάγων, όσον αφορά στην κύρια σύνταξή του. Όμως, όπως προβάλλει το εναγόμενο ν.π.δ.δ. και δεν αμφισβητείται από τον ενάγοντα ο τελευταίος έλαβε το συνολικό ποσό των 2.648,92 ευρώ, το οποίο αντιστοιχεί στις περικοπές που επιβλήθηκαν επί της κύριας σύνταξής του κατά το ανωτέρω χρονικό διάστημα (από 11.06.2015 έως 12.05.2016).

Κατόπιν τούτων και σύμφωνα με τα οριζόμενα στη διάταξη του άρθρου 142 του Κ.Δ.Δ. (βλ. ανωτέρω σκέψη 13), η παρούσα δίκη πρέπει να καταργηθεί, ως προς την ως άνω αξίωση, λόγω απόσβεσης της ενοχής [βλ. άρθρο 416 Αστικού Κώδικα (Α.Κ., π.δ. 456/1984,

Φ.Ε.Κ. Α' 164) και να μην καταλογισθούν δικαστικά έξοδα. Ωστόσο, κατά το μέρος που αφορά στην παρεπόμενη απαίτηση, δηλαδή στην απαίτηση για την καταβολή των αναλογούντων τόκων επί του ποσού αυτού που ήδη, κατά τα προαναφερθέντα, έλαβε ο ενάγων, η δίκη διατηρεί το αντικείμενό της.

Επομένως, πρέπει να υποχρεωθεί το εναγόμενο ν.π.δ.δ. να καταβάλει στον ενάγοντα τους τόκους επί του ποσού αυτού (2.648,92 ευρώ) υπολογιζόμενους σε ποσοστό έξι τοις εκατό (6%), κατ' έτος, από την επίδοση της αγωγής, στις 20.12.2018 μέχρι τις 30.04.2019 και με βάση το άρθρο 45 του ν. 4607/2019, για το εναπομένον χρονικό διάστημα, ήτοι από τις 01.05.2019 έως και το χρόνο που έλαβε η καταβολή του ποσού αυτού, ο οποίος δεν προκύπτει από τα στοιχεία της δικογραφίας.

17. Επειδή, περαιτέρω, όσον αφορά στην κατάργηση των επιδομάτων (δώρων) εορτών και αδείας του ενάγοντος, η οποία επιβλήθηκε με τις διατάξεις του ν. 4093/2012, θα πρέπει να γίνει δεκτό ότι οι αποζημιωτικές αξιώσεις περιορίζονται στο ίδιο ως άνω χρονικό διάστημα. Επομένως, δεν θεμελιώνονται αποζημιωτικές αξιώσεις για τις περικοπές, οι οποίες επιβλήθηκαν στα επιδόματα (δώρα) εορτών και αδείας, για το χρονικό διάστημα από την έναρξη ισχύος του ν. 4387/2016 (ήτοι από τις 12.05.2016) και μετά, καθόσον από το χρονικό σημείο αυτό έπαυσε να ισχύει ο ν. 4093/2012, με τον οποίο τα εν λόγω ποσά είχαν καταργηθεί. Με το δε νέο σύστημα ρυθμίσεων του ν. 4387/2016 επιχειρήθηκε νέα, συνταγματικώς θεμιτή (βλ. Σ.τ.Ε. 1891/2019) εκ βάθρων μεταρρύθμιση του συστήματος κοινωνικής ασφάλισης και επανυπολογισμός του ύψους των συνταξιοδοτικών αποδοχών από το νομοθέτη, ο οποίος, κάνοντας χρήση της ευχέρειάς του να επιλέγει τον τρόπο υπολογισμού των παροχών και να καθορίζει τις συνταξιοδοτικές αποδοχές, δεν συμπεριέλαβε τα επίμαχα επιδόματα στις αποδοχές αυτές, προφανώς αντισταθμίζοντας τη μείωση που προέκυψε από άλλες ρυθμίσεις. Λαμβάνοντας δε υπόψη ότι ως χρόνος πληρωμής των επιδομάτων (δώρων) εορτών Χριστουγέννων και Πάσχα ορίζεται η 16η Δεκεμβρίου και η δέκατη ημέρα πριν το Πάσχα, αντιστοίχως, ενώ, ως χρόνος πληρωμής του επιδόματος αδείας ορίζεται η ημερομηνία καταβολής της σύνταξης του μηνός Αυγούστου, ήτοι, η προτελευταία εργάσιμη ημέρα του μήνα Ιουλίου [σχετ. άρθρο 57 του ν. 4144/2013 (Φ.Ε.Κ. Α' 88)], το Δικαστήριο, λαμβάνοντας υπόψη και το έγγραφο της Προϊσταμένης της Διεύθυνσης Εκκαθάρισης και Πληρωμής Συντάξεων του εναγόμενου ν.π.δ.δ., στο οποίο περιέχεται υπολογισμός των περικοπών των συνταξιοδοτικών αποδοχών του ενάγοντος, κρίνει ότι ο τελευταίος δικαιούνταν, κατ' αρχήν, να λάβει – εντός του προαναφερόμενου χρονικού διαστήματος (11.06.2015 έως 12.05.2016) επίδομα αδείας έτους 2015 (ύψους 200,00 ευρώ), δώρο εορτής Χριστουγέννων έτους 2015 (ύψους 400,00 ευρώ), δώρο εορτής Πάσχα έτους 2016 (ύψους 200,00 ευρώ) και μέρος του επιδόματος αδείας του έτους 2016 [ύψους 150,00 ευρώ (9/12 επί του ποσού των 200,00 ευρώ), κατά την τελολογική ερμηνεία της οικείας κανονιστικής απόφασης], συνταξιοδοτικές παροχές οι οποίες καταργήθηκαν με τις διατάξεις του άρθρου πρώτου παρ. ΙΑ υποπαρ. ΙΑ.6 περ. 3 του ν. 4093/2012, υπέστη, συνεπώς, ισόποση ζημία, κατ' άρθρα 105 και 106 του Εισ.Ν.Α.Κ., της οποίας δικαιούται αποκατάσταση, κατά μερική αποδοχή του αγωγικού του αιτήματος και, συνεπώς, το εναγόμενο ν.π.δ.δ. του οφείλει, για το λόγο αυτό, το ποσό των 950,00 ευρώ (200,00 + 400,00 + 200,00 + 150,00 ευρώ).

18. Επειδή, επίσης, λαμβάνοντας υπόψη ότι ο ενάγων στερήθηκε, για ικανό χρονικό διάστημα, μέρος των συνταξιοδοτικών αποδοχών του, τα δε αντιστοιχούντα στις ως άνω αντισυνταγματικές μειώσεις ποσά αποδόθηκαν σε αυτόν μόνο μερικώς (όσον αφορά δηλαδή στις μειώσεις των κύριων συντάξεων), με τη δημοσίευση του νόμου 4714/2020, και κατόπιν

της παρόδου 8 ετών από την θέσπιση των εν λόγω αντισυνταγματικών νόμων, το Δικαστήριο κρίνει ότι αυτός (ο ενάγων) υπέστη κατά τούτο, ηθική βλάβη, επιτεινόμενη λόγω του εξακολουθηματικού χαρακτήρα των περικοπών αυτών (πρβλ. Σ.τ.Ε 2412/2009 σκ. 7) και ότι δικαιούται, για το λόγο αυτό, ως χρηματική ικανοποίηση προς αποκατάσταση της βλάβης του το ποσό των 200,00 ευρώ.

19. Επειδή, ενόψει των ανωτέρω, η δίκη πρέπει να καταργηθεί, καθ' ο μέρος αυτή αφορά στο αίτημα της αγωγής για αποκατάσταση της ζημίας που υπέστη ο ενάγων από την περικοπή των κύριων συντάξεών του, κατά το χρονικό διάστημα από 11.6.2015 έως 12.5.2016. Επίσης, το εναγόμενο ν.π.δ.δ. πρέπει να υποχρεωθεί να καταβάλει στον ενάγοντα το ποσό που αντιστοιχεί στους τόκους επί του ποσού των 2.648,92 ευρώ (το οποίο αντιστοιχεί στις περικοπές της κύριας σύνταξής του) υπολογιζόμενους από τις 20.12.2018, ημερομηνία επίδοσης της κρινόμενης αγωγής (βλ. την έκθεση επίδοσης), με επιτόκιο 6% ετησίως, για το χρονικό διάστημα από τις 30.06.2017 έως τις 30.04.2019 και με το επιτόκιο που ορίζεται στην παρ. 1 του άρθρου 45 του ν. 4607/2019 για το χρονικό διάστημα από τις 01.05.2019, έως την ημερομηνία καταβολής του ανωτέρω ποσού των 2.648,92 ευρώ.

Περαιτέρω, πρέπει η αγωγή να γίνει δεκτή κατά τα λοιπά, ήτοι καθ' ο μέρος αυτή αφορά στο αίτημα να καταδικασθεί το εναγόμενο ν.π.δ.δ. να αποκαταστήσει τη ζημία που υπέστη ο ενάγων από την κατάργηση των επιδομάτων (δώραν) εορτών και αδειάς επί της κύριας σύνταξής του, κατά το χρονικό διάστημα από 11.06.2015 έως 12.05.2016 και να υποχρεωθεί το εναγόμενο ν.π.δ.δ. να καταβάλει στον ενάγοντα, για την ανωτέρω αιτία, το ποσό των εννιακοσίων πενήντα (950,00) ευρώ, νομιμοτόκως, του τόκου υπολογιζομένου με επιτόκιο έξι τοις εκατό (6%) ετησίως, για το χρονικό διάστημα από τις 20.12.2018 έως τις 30.04.2019 και με το επιτόκιο που ορίζεται στην παρ. 1 του άρθρου 45 του ν. 4607/2019 για το χρονικό διάστημα από τις 01.05.2019 έως την εξόφληση.

Τέλος, πρέπει να αναγνωρισθεί η υποχρέωση του εναγόμενου ν.π.δ.δ. να καταβάλει στον ενάγοντα το ποσό των 200,00 ευρώ, ως χρηματική ικανοποίηση, για την ηθική βλάβη που υπέστη από την ανωτέρω αιτία, εντόκως, με επιτόκιο έξι τοις εκατό (6%) ετησίως, για το χρονικό διάστημα από τις 20.12.2018 έως τις 30.04.2019 και με το επιτόκιο που ορίζεται στην παρ. 1 του άρθρου 45 του ν. 4607/2019 για το χρονικό διάστημα από τις 01.05.2019 έως την εξόφληση. Είναι δε απορριπτέο το αίτημα του ενάγοντος για κήρυξη της απόφασης προσωρινώς εκτελεστής, καθόσον ο ενάγων δεν επικαλείται, ούτε αποδεικνύει ότι αντιμετωπίζει αδυναμία ή ιδιαίτερη δυσχέρεια προς αντιμετώπιση των άμεσων αναγκών διαβίωσής του, ούτε ότι συντρέχουν εξαιρετικοί λόγοι που συνηγορούν προς τούτο (άρθρο 80 παρ. 3 και 199 παρ. 1 του Κ.Δ.Δ.).

Δ Ι Α Τ Α Υ Τ Α

Καταργεί τη δίκη, καθ' ο μέρος αυτή αφορά στο αίτημα του ενάγοντος για αποκατάσταση της ζημίας που υπέστη από τις μειώσεις και περικοπές των κύριων συντάξεών του, κατά το χρονικό διάστημα από 11.06.2015 έως 12.05.2016, λόγω απόσβεσης της ένδικης ενοχής.

Δέχεται εν μέρει την αγωγή κατά τα λοιπά.

Δέχεται το παρεπόμενο αίτημα της αγωγής για καταβολή τόκων επί του καταβληθέντος στον ενάγοντα ποσού (2.648,92 ευρώ), ο οποίο αντιστοιχεί στις τις μειώσεις και περικοπές των κύριων συντάξεών του, κατά το ως άνω χρονικό διάστημα (από 11.06.2015 έως 12.05.2016).

Υποχρεώνει το εναγόμενο νομικό πρόσωπο δημοσίου δικαίου (ν.π.δ.δ.) με την επωνυμία «Ηλεκτρονικός Εθνικός Φορέας Κοινωνικής Ασφάλισης» (e-Ε.Φ.Κ.Α.) να καταβάλει στον ενάγοντα το ποσό που αντιστοιχεί στους τόκους επί του ποσού των 2.648,92 ευρώ, με επιτόκιο έξι τοις εκατό (6%) ετησίως, για το χρονικό διάστημα από τις 20.12.2018 έως τις 30.04.2019 και με το επιτόκιο που ορίζεται στην παρ. 1 του άρθρου 45 του ν. 4607/2019 για το χρονικό διάστημα από τις 01.05.2019 έως την ημερομηνία που καταβλήθηκε το ποσό αυτό (2.648,92 ευρώ).

Υποχρεώνει το εναγόμενο ν.π.δ.δ. να καταβάλει στον ενάγοντα, ως αποκατάσταση της ζημίας που υπέστη αυτός από την κατάργηση των επιδομάτων (δώραν) εορτών και αδειάς επί της κύριας σύνταξής του, κατά το χρονικό διάστημα από 11.06.2015 έως 12.05.2016 το ποσό των εννιακοσίων πενήντα (950,00) ευρώ, νομιμοτόκως, εντόκως, του τόκου υπολογιζομένου με επιτόκιο έξι τοις εκατό (6%) ετησίως, για το χρονικό διάστημα από τις 20.12.2018 έως τις 30.04.2019 και με το επιτόκιο που ορίζεται στην παρ. 1 του άρθρου 45 του ν. 4607/2019 για το χρονικό διάστημα από τις 01.05.2019 έως την εξόφληση.

Αναγνωρίζει την υποχρέωση του εναγόμενου ν.π.δ.δ. να καταβάλει στον ενάγοντα το ποσό των 200,00 ευρώ, ως χρηματική ικανοποίηση, για την ηθική βλάβη που υπέστη από την ανωτέρω αιτία, νομιμοτόκως, του τόκου υπολογιζομένου με επιτόκιο έξι τοις εκατό (6%) ετησίως, για το χρονικό διάστημα από τις 20.12.2018 έως τις 30.04.2019 και με το επιτόκιο που ορίζεται στην παρ. 1 του άρθρου 45 του ν. 4607/2019 για το χρονικό διάστημα από τις 01.05.2019 έως την εξόφληση του ποσού αυτού.

Συμψηφίζει τα δικαστικά έξοδα μεταξύ των διαδίκων.

Η απόφαση δημοσιεύθηκε στο ακροατήριο του Δικαστηρίου κατά την δημόσια συνεδρίαση της 3.12.2021.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ